

Agnus Dei

a folyóparton fűcsomók
maradtak a nyárból.
emlékei az ősznek is.
most tél jön, hideg szelek,
hó is talán. az égen felhők
sodródhatnak mint tömegek
egy elmúlás felé.
felvérzik az alkonyat, és
töviskoronák ringnak
a csupasz ágakon.
most mindent beföd a köd,
csak a Vér áramlik hangtalan
diadallal az agónia szerelmes
sz szenvedésén.
ez még nem a Feltámadás:
hangtalan az áldozat,
a Vér mindent beföd,
s ereinkben lassan éled
valami láthatatlan.
„emeljétek fel fejeteket
mert közeledik megváltásotok...”
ezt zúgja minden kopasz ág,
és alvó rügyek nőnek csendben
a Tavasznak.

2015.12.04.